

Prof. UAM dr hab. Wojciech Nowiak
ul. Uniwersytetu Poznańskiego 5
61-614 Poznań

Poznań, 14.03.2025

Ocena

**Dorobku, osiągnięć naukowych, osiągnięć w zakresie pracy dydaktycznej
i organizacyjnej, współpracy międzynarodowej i popularyzacji nauki**
**dra Krzysztofa Chaczko, adiunkta w Instytucie Politologii Spraw Społecznych,
Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie**

Uwagi ogólne.

Niniejsza recenzja sporządzona została w związku z decyzją Rady Dyscypliny Nauk o Polityce i Administracji Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie z dnia 21 listopada 2024 roku w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce i administracji dra Krzysztofa Chaczko.

Sylwetka Habilitanta.

Doktor Krzysztof Chaczko uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauki o polityce, nadany uchwałą Rady Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego z 2011 roku; tytuł rozprawy doktorskiej: *Dynamika zmiany systemu partyjnego Izraela*. W roku 2014 podjął pracę w Instytucie Zarządzania i Spraw Społecznych, Uniwersytetu Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, gdzie pracuje do dzisiaj. Naukowa sfera zainteresowań jego macierzystego instytutu w pełni potwierdza charakter jego pracy badawczej oraz osiągnięcia przedstawionego do oceny w niniejszym postępowaniu habilitacyjnym.

Ocena osiągnięcia naukowego.

Wskazane osiągnięcie naukowe zatytułowane jako: cykl publikacji powiązanych tematycznie nt. *Ewolucja polskiej pomocy społecznej w perspektywie instytucjonalizmu historycznego* tworzy cykl 12 powiązanych ze sobą publikacji, wszystkie one ukazały się w latach 2016-2023. Wykaz ten zawiera 12 artykułów naukowych w czasopismach. Teksty

publikowano między innymi w takich periodykach jak: „Praca Socjalna”, „Usługi Społeczne”, „Biuletyn Historii Wychowania”, „Ruch Pedagogiczny”, „Teraźniejszość, Człowiek, Edukacja”, „Studia Politicae Universitatis Silesiensis”, „Rocznik Administracji Publicznej”. Jak widać nie są to jedynie czasopisma związane z lokalnym środowiskiem naukowym, lecz również powszechnie znane i cenione periodyki związane z problematyką badań z zakresu polityki społeczno-ekonomicznej.

Wybrany przez dra Krzysztofa Chaczko temat osiągnięcia naukowego jest istotny z punktu widzenia zachodzących zmian o charakterze instytucjonalnym, zachodzących w Polsce po transformacji ustrojowej z 1989 roku. Transformacja ta miała niezwykle niekorzystne konsekwencje społeczne, odczuwalne przez miliony obywateli. Współcześnie notowany od lat spadek urodzeń, prowadzi do postępującego masowego procesu starzenia się społeczeństw. Rośnie ilość osób będących w potrzebie, beneficjentów pomocy społecznej w czasach nowych ryzyk socjalnych. Są to w większości procesy długofalowe, o istotnych konsekwencjach, zarówno w wymiarze jednostkowym jak i zbiorowym, w tym ogólnopolskim. Towarzyszą im rozwiązania o charakterze instytucjonalnym stanowiące „dziedzictwo przeszłości”. Jak sam podkreśla w swoim autoreferacie, za T. Inglot: „poszczególne (...) rozwiązania instytucjonalne wykazują się niezwykłą trwałością na przestrzeni lat, niezależnie od zmian politycznych i społeczno-gospodarczych (...) wyraźnie dostrzegalne wzorce prowadzenia polityki społecznej utrzymują się (...) mimo zmiany ustroju, często wyłaniając się w podobnych konfiguracjach w różnych okresach historycznych”. Ma to odzwierciedlenie zarówno w kontekście jego pracy badawczej, uwidocznionej w publikacjach, jak i dydaktycznej oraz aktywności w działaniach popularyzujących naukę.

Prezentowany w charakterze osiągnięcia habilitacyjnego zbiór publikacji jest rezultatem prowadzonych studiów i analiz nad czynnikami i wzorcami funkcjonowania instytucji pomocy społecznej w odniesieniu do Polski, od momentu jej powstania do chwili obecnej. W swoich rozważaniach Habilitant kieruje się koncepcją „zależności od szlaku” – instytucjonalizmu historycznego w naukach o polityce, widocznego w pracach Paula Piersona. Sam wybór tematu osiągnięcia naukowego jest świadectwem umiejętności Habilitanta w zakresie dokonywania wyborów naukowo istotnego tematu badań. Prezentowane prace zawierają się w ramach nauk o politykach publicznych i polityce społecznej, która jest traktowana jako subdyscyplina nauk o polityce i administracji.

W odniesieniu do przedmiotu badań na uwagę zasługuje fakt, iż cyklu przedstawiony jako osiągnięcie naukowe obejmuje studia, prowadzone w latach 2016–2023, dotyczące ciągłości instytucji (pomocy społecznej) silnie utrwalonych w postaci określonych, powtarzanych wzorców funkcjonowania.

Ogólna hipoteza, przyświecająca projektowi badawczemu została sformułowana w następujący sposób: wzorce funkcjonowania analizowanej instytucji (pomocy społecznej) powinny ujawniać się w zbliżonej postaci w różnych okresach ustrojowych, pomimo istotnych zmian warunków, w których one funkcjonowały, zaś za kształt układu instytucjonalnego powinny odpowiadać głównie czynniki historyczne, które cechowały się „siłą” utrwalającą czy też ograniczającą jego zdolności organizacyjne.

Celem podjętego procesu badawczego jest ukazanie politycznego zakorzenienia polityki społecznej, ze szczególnym uwzględnieniem pomocy społecznej z perspektywy instytucjonalizmu historycznego. Autor posługuje się w niej terminem „dziedzictwo przeszłości” w odniesieniu do instytucji opieki/pomocy społecznej w kontekście instytucjonalnym oraz politycznym.

Przedstawiony do oceny cykl został podzielony na trzy historyczno-funkcjonalne, wyodrębnione przez Habilitanta, obszary analizy.

Pierwszy obszar analizy to: **Instytucjonalny rozwój opieki społecznej w Drugiej Rzeczypospolitej.** Tego obszaru dotyczą następujące publikacje: **Chaczko K.,** *Czy w systemie opieki społecznej Drugiej Rzeczypospolitej istniały zasiłki pieniężne?* „Praca Socjalna” 2016, nr 2, s. 189-201. Jest to obszerna analiza systemu zasiłków pieniężnych w przedwojennej Polsce z perspektywy ich miejsca systemowego. Autor po przeanalizowaniu tej formy świadczeń dochodzi do wniosków, iż minimalne rozmiary wykorzystywanie tej formy wynikało z jednej strony z fakultatywności, z drugiej zaś z ograniczenia gmin wynikały z braku środków finansowych na te cele.

W kolejnym artykule **Chaczko K.,** *Problematyka funkcjonowania opieki społecznej Drugiej Rzeczypospolitej w publikacjach czasopisma „opiekun Społeczny” (1936-1939),* „Praca Socjalna” 2017, nr 4, s. 149-160. Autor kontynuuje swoją analizę funkcjonowania przedwojennej opieki społecznej. Jednakże ma to miejsce w kontekście, jak to sama określa „odbioru publicystycznego”. Habilitant kontynuuje niejako krytykę przedwojennego systemu podjętą przez J. Starczewskiego. Podkreśla strukturalne niedofinansowanie systemu oraz wytyka wiele patologii z tym związanych. Dotyczyły one zwłaszcza zapisów ustawowych

oraz odpowiedzialności samorządu. W podsumowaniu stwierdza, iż „[...] nie ma się co dziwić, iż przedwojenna opieka społeczna funkcjonowała mizernie, by nie powiedzieć – tragicznie”.

Trzeci artykuł **Chaczko K., *Opieka społeczna w II Rzeczypospolitej – wprowadzenie do tekstów źródłowych***, „Praca Socjalna” 2019, nr 4, s. 7-21. Został napisany wspólnie z Mikołajem Benkiem oraz Rafałem Plaskiej, Podejmowane są w nim wybrane aspekty funkcjonowania opieki społecznej w tym okresie. Tutaj również ukazano problemy systemowe, nie pozwalające na w pełni skuteczne funkcjonowanie opieki społecznej w Polsce okresu dwudziestolecia międzywojennego. Jednocześnie podkreślono, iż były to pierwsze w historii Polski rozwiązania gwarantujące obywatelom dostęp do podstawowych świadczeń socjalnych, uzyskiwanych od państwa.

Kolejna część cyklu dotyczy usług społecznych realizowanych zarówno w II Rzeczypospolitej, jak i w okresie powojennym. W artykule **Chaczko K., „Ratujemy dzieci!” Usługi społeczne dla dzieci i młodzieży w okresie międzywojennym**, „Usługi społeczne” 2023, nr 3, s. 9-20. Jak na samym wstępie podkreślono, w polityce społecznej okresu międzywojennego hasło „Ratujmy dzieci” ma swój kontekst historyczny, prawny oraz społeczny. Artykuł ukazuje, iż opieka nad dzieckiem należała do priorytetów przedwojennej polityki społecznej. Odzwierciedleniem tego była praktyka, ponieważ sporo usług społecznych dedykowano do tej grupy. Zostało to w sposób szczegółowy przedstawione w powyższym artykule.

W następnym, poddanym ocenie artykule **Chaczko K., „Usługi społeczne w II Rzeczypospolitej i Polsce Ludowej**, „Usługi społeczne” 2021, nr 1, s. 11-26, ma miejsce płynne przejście od jednego do drugiego okresu historycznego. Autor analizuje w nim najpierw funkcjonowanie usług społecznych w II Rzeczypospolitej, następnie przechodzi do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Podkreśla, iż „[...] w okresie międzywojennym rozwój usług społecznych warunkowany był szczególną sytuacją społeczno-ekonomiczną dzieci i matek, stąd w polityce społecznej tego czasu dominowały działania ukierunkowane na wspieranie właśnie tej grupy społecznej”. Natomiast czas PRL-u był kontynuacją, jednakże dodatkową grupą docelową stały się osoby w podeszłym wieku oraz chore, wynikało to z założeń ustroju politycznego, jaki był wprowadzany po 1945 roku. Jednakże, zdaniem Autora, miał miejsce demontaż przedwojennych działań pomocowych, ponieważ zakładano, iż przesłanki do wielu interwencji socjalnych ustaną wraz z nastaniem nowego ustroju oraz

realizacją polityki pełnego zatrudnienia. Towarzyszyły temu zmiany instytucjonalne, których najbardziej widocznym przykładem było zespolenie usług społecznych z służbą zdrowia, gdyż w 1960 roku utworzono Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej.

Tekstem spajającym rozważania dotyczące obu okresów w formie całościowej historyczno-instytucjonalnej analizy rozwoju pomocy społecznej jest artykuł, którego współautorami są Michał Brenka oraz Rafał Płasek pt. **100 lat systemu pomocy społecznej w Polsce**, „Biuletyn Historii Wychowania” 2018, nr 39, s. 151-170. Jak podkreślono we wstępie „[...] tekst jest próbą syntetycznego ukazania kluczowych kwestii związanych stricte z formalno-instytucjonalnym funkcjonowaniem sektora opieki i pomocy społecznej w zmiennych warunkach polityczno-ustrojowych lat 1918-2018 [...]”. Przedstawiona analiza wskazuje, iż losy opieki oraz pomocy społecznej w Polsce były ściśle związane ze stanem i kierunkiem przemian polskiej państwowości. Zmienność systemu, jak podkreślono na końcu analizy jest procesem, który towarzyszy nadal instytucjom pomocowym w Polsce.

Istotnym wątkiem przedstawionego do oceny cyklu są poruszone kwestie kadr w pomocy społecznej. Można na wstępie stwierdzić, iż wszystko wskazuje, iż będzie to wątek dominujący współcześnie z uwagi na postępujący proces starzenia się społeczeństwa polskiego oraz zapaść demograficzna. Elementem tej analizy jest artykuł pt. **Kadry w pomocy społecznej. Wczoraj – dziś – jutro**, „Ruch Pedagogiczny” 2018, nr 3, s. 33-39. Z uwagi na zmiany zaistniałe w Polsce po 1989 roku, odniesiono się w nim do ewolucji kadr w okresie do 1990 roku oraz po nim. Dokonana analiza skłania do tezy, iż „[...] tylko pomoc społeczna i pracownicy socjalni będą w stanie poradzić sobie z wyzwaniem przyszłości [...]”. Dalsze wnioski mają związek z profesjonalizacją pracowników społecznych. Należy w tym miejscu zauważyć, iż bardzo dużo będzie zależało od stanu ilościowego tych kadr oraz ich sprzężenia z nowoczesnymi technikami i technologiami.

Kolejne wątki analizy, przedstawiane w ocenianym cyklu, to kwestie funkcjonowania pomocy społecznej po transformacji ustrojowej. Wątek ten jest poruszany w artykule pt. **Ile jest pomocy w pomocy społecznej? Rzecz o marginalizacji działań usamodzielniających**, „Terazniejszość, Człowiek, Edukacja” 2017, nr 1, s. 111-121. Wnioski nie są zbyt optymistyczne i zostają określone mianem „papierowa” pomoc społeczna. Największym mankamentem staje się wyraźny brak działań usamodzielniających, co oznacza, iż rozwiązania nie mają praktycznego znaczenia w odniesieniu do „beneficjentów”.

Kontynuacja tej analizy ma miejsce w artykule pt. „Przeszłość niedokończona”. O imitacji i zaniechaniach w reformowaniu systemu pomocy społecznej, „Studia Politicae Universitatis Silesiensis” 2018, t. 20, s. 79-96. Autor podkreśla w nim, iż „[...] śmiałe strukturalne zmiany w pomocy społecznej [...] radykalne reformy – które przecież dotkną sporą część kadr pomocy społecznej – wymagają największej odwagi i determinacji, zarówno politycznej, jak i społecznej”. Tutaj niewątpliwie tkwi jeden z podstawowych mankamentów reform lub bardziej radykalnych zmian. Chyba, że problem zostanie rozwiązany przez brak kadr jako takich i całkowitej zapaści.

W artykule pt. **Co zmieniła reforma administracyjna z 1999 r.? O periodyzacji rozwoju pomocy społecznej w latach 1990-2020**, „Praca Socjalna” 2020, vol. 35, s. 34-50. Podniesiono problem periodyzacji polskiej pomocy społecznej w okresie po transformacyjnym. Autor wykazuje w nim, iż „[...] reforma samorządowa z 1999 r stanowiła najważniejszy moment w rozwoju polskiej pomocy społecznej po 1990 r. Nie sposób odnaleźć w ostatnich trzech dekadach innego zdarzenia istotnie różnicującego rozwój tego obszaru polityki społecznej”. Podkreśla on jednocześnie, iż może to być etap „[...] przygotowujący tę strukturę do jakościowej zmiany w pomocy społecznej [...]”. Trudno się z tym nie zgodzić, trzeba mieć jednak na uwadze dynamikę zmian społeczno-ekonomicznych oraz kulturowych obserwowaną w chwili obecnej.

W cyklu artykułów znalazł się również materiał analizujący pomoc społeczną w czasie największego wyzwania ostatnich dekad, jakim była niewątpliwie Pandemia COVID – 19. Jest to artykuł pt. **Powrót do przeszłości? Pomoc społeczna w obliczu epidemii koronawirusa: Analiza wstępna**, „Praca Socjalna” 2020, nr 2, s. 37-53. Jest to swoistego rodzaju „spekulacja” zakładająca, iż po okresie epidemii nastąpi znaczący spadek potencjały gospodarczego, a co za tym idzie kryzys ekonomiczny porównywalny z czasem transformacji systemowej. Wnioski końcowe prowadzą do twierdzenia, iż „[...] można wskazać trzy główne zagrożenia funkcjonowania pomocy społecznej w okresie kryzysu (po)epidemicznego: problemy kadrowe, zagrożenia w strukturze realizacji świadczeń oraz niedobory finansowe. Jeśli pomoc społeczna w nadchodzącym kryzysie ma działać adekwatnie do zagrożenia i (względnie) sprawnie, żadna z tej triady kluczowych elementów systemu nie może być dysfunkcyjna”. Można w tym momencie stwierdzić, iż wnioski te dotyczą systemu, niezależnie od sytuacji kryzysu w postaci epidemii.

Cały cykl przedstawiony do oceny zamyka artykuł pt. **Efektywność w zmienności? O roli instytucji pomocy społecznej w dobie nowych ryzyk socjalnych**, „Rocznik administracji Publicznej” 2017, nr 3, s. 294-308. Nowe ryzyka socjalne już od dłuższego czasu są obecne w przestrzeni społeczno-ekonomicznej Polski. Jak słusznie zauważa Autor, „Instytucja opieki i pomocy społecznej nigdy nie znajdowała się w centrum zainteresowań władz państwowych”. Tymczasem nowe ryzyka socjalne się intensyfikują. Słuszny zatem są wnioski mówiące o tym, iż „[...] z jednej strony powinny iść prowadzące do zwiększenia przez państwo dochodu obywateli (np. w przypadku niskich zarobków czy emerytur), a z drugiej strony równolegle musi być położony nacisk na intensywny rozwój sektora usług społecznych, z wyraźnym określeniem priorytetów działań tego obszaru oraz ich indywidualizacji i specjalizacji”. Niezwykle trafne jest stwierdzenie, iż **„Jeśli pomoc społeczna ma być „uwrażliwiona” na nowe wyzwania społeczne, to instytucja ta musi być organizacyjnie dopasowana do specyfiki płynnej (zmiennej) rzeczywistości. Mam tu na myśli strukturalną zmienność czy proceduralną elastyczność”**. Można na koniec stwierdzić, iż wniosek ten świadczy o słuszności analiz podjętych przez Autora w całym cyklu jego rozważań zaprezentowanym w ocenianym zbiorze.

Rezultatem przedstawionego do oceny cyklu jest poszerzenie wiedzy na temat ewolucji polskiej pomocy społecznej, oddziaływania dwóch typów „dziedzictwa przeszłości” – instytucjonalnego i politycznego.

Za wymierne efekty w odniesieniu do wnioskowanej dziedziny, nauki o polityce i administracji można uznać uchwycenie układu instytucjonalnego oraz specyfiki ciągłości rozwoju pomocy społecznej i jej ograniczeń.

Przedstawione przez Habilitanta wyniki analiz oraz wnioski mają walor zarówno teoretyczny jak i poznawczy.

Lektura podanych do oceny artykułów pozwala na satysfakcjonującą recenzję. Autor wyraźnie określa przedmiot rozważań, formułuje pytania, hipotezy lub tezy, swoją analizę omawianych zjawisk poprzedza ustaleniami pojęciowymi, których konsekwentnie się trzyma. Język jego prac jest komunikatywny i precyzyjny.

Ocena dorobku naukowego poza wskazanym osiągnięciem naukowym.

W ocenianym okresie, liczonym po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, Habilitant oprócz prac naukowych zaliczonych do przedstawionego do oceny cyklu,

opublikował, jak wynika z przedstawionej dokumentacji oraz autoreferatu, 45 tekstów. Są to artykuły w rozmaitych czasopismach indeksowanych przez MNiSW oraz rozdziały w monografiach.

Większość przedstawionych prac, niewłączonych do osiągnięcia naukowego, jest bezpośrednio lub pośrednio związanych z problematyką społeczno-ekonomiczną, stanowiąca przedmiot zainteresowań Habilitanta.

Uczestnictwo w konferencjach, tworzeniu ekspertyz, udział w projektach badawczych, członkostwo towarzystw naukowych.

Dr Krzysztof Chaczko aktywnie uczestniczył w konferencjach o zasięgu krajowym jak i międzynarodowym. W załączonym wykazie występuje 28 konferencji, na których wystąpił z referatami. Pewnym mankamentem jest brak udziału i wystąpień na konferencjach międzynarodowych.

Na szczególną uwagę zasługuje uczestnictwo w 12 krajowych i międzynarodowych projektach badawczych w charakterze wykonawcy lub uczestnika.

Jest on członkiem Polskiego Towarzystwa Polityki Społecznej, w którym pełni funkcje Członka Zarządu Głównego oraz Wiceprezesa Oddziału Krakowskiego.

Aktywność dydaktyczna i popularyzatorsko-organizacyjna.

W ramach działalności dydaktycznej Habilitantowi powierzono prowadzenie zajęć w trzech ośrodkach, są to: Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie; Kolegium Pracowników Służb Społecznych we Wrocławiu oraz Uczelni Korczaka w Warszawie.

Zajęcia dydaktyczne prowadzone w tych placówkach są związane bezpośrednio z przedmiotem zainteresowań badawczych Habilitanta. Zgodnie z przedstawioną dokumentacją są to: polityka społeczna; system zabezpieczenia społecznego; organizacja i zarządzanie w pomocy społecznej; struktura i organizacja pomocy społecznej; organizacja i zarządzanie społecznością lokalną; centrum usług społecznych jako podmiot lokalnej polityki społecznej.

Habilitant pełnił oraz pełni wiele istotnych funkcji w ramach placówek naukowo-dydaktycznych z którymi był lub jest związany. Przedstawił on również wiele osiągnięć w zakresie popularyzacji nauki.

Konkluzja.

Podsumowując, oceniany dorobek Habilitanta ma moim zdaniem charakter politologiczny i mieści się w dyscyplinie nauk o polityce i administracji. Przedstawiony cykl publikacji jest rezultatem studiów i analiz nad uwarunkowaniami funkcjonowania polityki społecznej, z uwzględnieniem aspektów instytucjonalnych w odniesieniu do pomocy społecznej w Polsce. Jest to istotny aspekt diagnozy społeczno-instytucjonalnej dla Polski, ponieważ jednym z zagrożeń jest obok samego starzenia się i wzrostu populacji osób niepełnosprawnych, towarzyszący problem wykluczenia fizycznego w odniesieniu do dużych grup. Instytucje pomocowe w jeszcze większym zakresie będą odpowiadały za zabezpieczenie potrzeb społecznych oraz zapewnienie prawidłowego funkcjonowania społeczeństwa. Rozwój tych instytucji powinien być priorytetem w nadchodzących dekadach, ponieważ nic nie wskazuje na to by obecne trendy demograficzne mogły ulec radykalnej zmianie. Skutecznym działaniem może być zmian w obrębie charakteru usług oraz uwzględnianie w nich nowoczesnych technologii wspomagających. Recenzowany cykl publikacji pogłębia wiedzę na temat działań z zakresu polityki społecznej w odniesieniu do systemu opieki społecznej.

Wkład Habilitanta do nauki o polityce i administracji, w tym subdyscypliny – polityki społecznej, ma charakter nie tylko ilościowy, lecz również jakościowy. Problematyka podejmowana w cyklu jest trafna oraz przyczynia się do rozwoju wiedzy, a także jej aplikacyjności. Poprzez studia poszczególnych przypadków, zmian instytucjonalnych oraz ich konsekwencji nastąpiło także pogłębienie rozpoznania niektórych zjawisk.

Habilitant udowodnił, iż potrafi prawidłowo wykorzystywać warsztat naukowy i metodologiczny. Posiada umiejętność formułowania hipotez badawczych, jego wnioski są następstwem weryfikacji hipotez. Potrafi on konceptualizować pojęcia, ujmować problemy w ramy teoretyczne, weryfikować, wnioski końcowe. Używa przy tym języka naukowego.

Jego działalność naukowa jest powiązana z dydaktyczną oraz popularyzatorską. Wyniki swoich badań prezentuje nie tylko na forum lokalnym, prezentuje je na forum krajowym oraz międzynarodowym.

Reasumując, jednoznacznie stwierdzam, iż doktor Krzysztof Chaczko posiada niekwestionowane osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, dorobek dydaktyczny i organizacyjny. Habilitant przedstawiła osiągnięcia naukowe mieszczące się w ramach art. 219, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.

U. z 2023 r. poz. 742 ze zm.): cykl publikacji powiązanych tematycznie nt. *Ewolucja polskiej pomocy społecznej w perspektywie instytucjonalizmu historycznego*. Prawdłowo przedstawił cel naukowy ww. prac i osiągnięte wyniki wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania. Jego badania mieszczą się w dziedzinie nauk społecznych, obszarze zainteresowań dyscypliny nauki o polityce i administracji.

Habilitant udowodnił, iż posiada umiejętności w zakresie samodzielnego prowadzenia warsztatu badawczego, potrafi też go twórczo rozwijać. Nie ulega żadnej wątpliwości, iż można zaliczyć doktora Krzysztofa Chaczko do grona znawców problematyki, która była przedmiotem osiągnięcia naukowego oraz podejmowanych w innych publikacjach zainteresowań badawczych.

Przedłożony przez niego życiorys z informacjami o aktywności naukowej potwierdza, iż jest on osobą zaangażowaną w poszukiwanie kontaktów naukowych zarówno na forum krajowym jak i międzynarodowym.

Oceniam cały dorobek naukowy jak również dorobek dydaktyczno-organizacyjno-popularyzatorski bardzo pozytywnie i tym samym popieram wniosek pana dra Krzysztofa Chaczko o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk o polityce.

Spełnia on warunki i wymagania ujęte w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2023 r. poz. 742 ze zm.).

Wnoszę o nadanie postępowaniu, zgodnie z obowiązującymi przepisami, dalszego biegu.

